

Queridos diocesanos:

Los cristianos pretendemos a lo largo de nuestra vida atender de forma simultánea seis acciones que solemos repetir muchas veces para evitar el olvido y la exigencia de su cumplimiento. Tienen mucha importancia porque son un resumen de lo esencial de la vida cristiana. De forma análoga se podría aplicar también esta pretensión a la comunidad cristiana.

La escucha de la Palabra, la celebración de los sacramentos, la oración, la vida moral, la integración en una comunidad y el anuncio de la fe a los demás. Lo podríamos enunciar con seis verbos que deberíamos aprender a conjugar siempre con independencia de nuestro estado de ánimo o de nuestros gustos personales: escuchar, celebrar, orar, vivir, reunirse y anunciar. Ningún seguidor de Jesucristo puede prescindir de alguna de estas acciones. Es imprescindible conseguir un claro equilibrio en su desarrollo para que el organismo presente un crecimiento ordenado y armónico. Pensando en el cuerpo humano no se puede decir que todo es mente, ni que es fundamental sólo el corazón como lugar de los sentimientos, ni tener una preocupación abusiva por unas piernas veloces. Todo es igualmente importante y necesario; todo contribuye al crecimiento personal, a las relaciones sociales y al cumplimiento de las palabras del Señor.

Esta reflexión me viene de un modo más potente en la fiesta del CORPUS que celebramos el domingo, 19 de junio, y que tiene como dos vertientes, Día de Caridad y Adoración de la Eucaristía por calles y plazas de nuestros pueblos. La primera mantiene un gran reconocimiento en nuestra sociedad que, cuando oye hablar de Cáritas, parroquial o diocesana, muestra su respeto y admiración por tantos que hacen posible y visible la preocupación y la atención a los más necesitados y vulnerables. La segunda, la adoración, parece tener menos resonancia pero los cristianos sabemos que sin ella no se puede ejercer la caridad al estilo de Jesucristo. Si unimos ambas estamos poniendo el fundamento de la vida cristiana con las seis acciones mencionadas más arriba y fortaleciendo nuestra pertenencia a la comunidad eclesial al servicio de la sociedad.

Con estas líneas deseo animaros a que prestéis atención a las actividades que desarrolla CÁRITAS DIOCESANA y que sintetiza en **una memoria anual** que se ha presentado estos días a los medios de comunicación social y a todos los sectores de nuestra sociedad. Podéis comprobar la cantidad de grupos que se benefician de su atención: familias sin hogar o sin recursos económicos, ancianos en soledad, niños y adolescentes con refuerzo escolar, inmigrantes y refugiados, excluidos y descartados, parados o con un empleo precario... Y un largo etcétera que, seguramente, no llega a resolver todas las carencias que presenta nuestro mundo pero que contribuye en gran medida a la cercanía y ayuda a las personas con grandes dificultades. La fraternidad que predica Jesucristo y que todo cristiano aplica en su vida tiene aquí un desarrollo claro y equilibrado.

También es manifiesta la presencia de CARITAS PARROQUIAL. En gran cantidad de parroquias vive esta institución con un grupo de creyentes que la anima. En ambos casos es la misma comunidad cristiana la que apoya el conjunto de las acciones caritativas porque es consciente que sin esta dedicación el mensaje de Jesucristo quedaría amputado.

Termino con una referencia a la Eucaristía sin la cual todo lo anterior no tendría sentido cristiano. Sería una actividad filantrópica y nada más. El fundamento de la caridad radica en la Eucaristía a la que adoramos en el sagrario y en nuestras calles; nos alimentamos de ella en la celebración sacramental y nos muestra el camino para compartir lo nuestro con el prójimo.

Con mi afecto y bendición

+Salvador Giménez, obispo de Lleida.

Estimats diocesans:

Els cristians intentem al llarg de la nostra vida atendre de manera simultània sis accions que solem repetir moltes vegades per evitar l'oblit i l'exigència del seu compliment. Sis accions que tenen molta importància perquè són un resum de l'essencial de la vida cristiana i que, de manera anàloga, es poden aplicar a la comunitat cristiana.

Són l'escolta de la Paraula, la celebració dels sagraments, l'oració, la vida moral, la integració en una comunitat i l'anunci de la fe als altres. Les podem també concretar amb sis verbs que hem d'aprendre a conjugar sempre, amb independència del nostre estat d'ànim o dels nostres gustos personals: escoltar, celebrar, pregar, viure, reunir-se i anunciar. Cap seguidor de Jesucrist pot prescindir de cap d'aquestes accions i cal aconseguir un clar equilibri en el seu desenvolupament perquè l'organisme tingui un creixement ordenat i harmònic. Pensant en el cos humà, no es pot dir que tot és ment, ni que només el cor és fonamental com a lloc dels sentiments, ni tenir una preocupació abusiva per unes cames veloces. Tot és igualment important i necessari; tot contribueix al creixement personal, a les relacions socials i al compliment de les paraules del Senyor.

Aquesta reflexió em ve de manera més potent durant la festa del CORPUS que celebrem el diumenge, 19 de juny, i que té com a dos vessants: el Dia de Caritat i el d'Adoració de l'Eucaristia pels carrers i places dels nostres pobles. El primer manté un gran reconeixement en la nostra societat que, quan sent parlar de Càritas -parroquial o diocesana- mostra el seu respecte i admiració per tantes persones que fan possible i visible la preocupació i l'atenció als més necessitats i vulnerables. El segon, l'adoració, sembla tenir menys ressonància, però els cristians sabem que sense ella no es pot exercir la caritat a l'estil de Jesucrist. Si unim els dos, estem posant el fonament de la vida cristiana amb les sis accions esmentades més amunt i enfortint la nostra pertinença a la comunitat eclesial al servei de la societat.

Amb aquestes línies vull animar-vos que pareu esment a les activitats que desenvolupa CÀRITAS DIOCESANA i que sintetitza en **una memòria anual** que s'ha presentat aquests dies als mitjans de comunicació social i a tots els sectors de la nostra societat. Podeu comprovar la quantitat de grups que es beneficien de la seva atenció: famílies sense llar o sense recursos econòmics, ancians en solitud, nens i adolescents necessitats de reforç escolar, immigrants i refugiats, exclosos i descartats, aturats o amb una ocupació precària... I un llarg etcètera que, segurament, no arriba a resoldre totes les mancances que hi ha al nostre món, però que contribueix en gran manera a la proximitat i ajuda a les persones amb dificultats importants. La fraternitat que predica Jesucrist i que tot cristià aplica en la seva vida té aquí un desenvolupament clar i equilibrat.

També la presència de CÀRITAS PARROQUIAL és notòria. Una gran quantitat de parròquies viu aquesta institució amb un grup de creients que l'anima. En tots dos casos és la mateixa comunitat cristiana la que dona suport al conjunt de les accions caritatives perquè és conscient que sense aquesta dedicació el missatge de Jesucrist quedaria amputat.

Acabo amb una referència a l'Eucaristia, sense la qual tot el que hem dit no tindria sentit cristià. Seria una activitat filantròpica i res més. El fonament de la caritat radica en l'Eucaristia a la qual adorem en el sagrari i als nostres carrers; ens n'alimentem en la celebració sacramental i ens mostra el camí per compartir tot el que és nostre amb el proïsme.

Amb el meu afecte i benedicció.

Lleida.

+Salvador Giménez, bisbe de